



CAP AL DARRER TRAM

1 REUNIÓ DE GRANS BARONS
Duran i Lleida es va reunir amb Miquel Roca (foto), Jordi Pujol, Joaquim Molins i Xavier Trias per valorar la presència de CiU a Madrid. FOTO: ARNAU BACH

2 NENS 'POPULARS'
Més de seixanta nens, entre fills de polítics i militants, es van reunir en un 'chiqui-park'. FOTO: MANU FERNÁNDEZ

3 'PAÍS, DESPERTA!'
No era son el que tenia Bosch, sinó ganes de reivindicar la independència en una performance a la plaça del Rei. FOTO: M. ÀNGELES TORRES

4 COSCUBIELA 'NO CALLARÀ'
Després del debat va aparèixer molt animat a Sants. FOTO: JOSÉ COLÓN



A pesar de la campanya, el candidat Alfred Bosch no ha aturat les seves classes a la universitat

L'aventura d'un Indiana Jones cap al Congrés

Contracrònica

JOÃO FRANÇA
BARCELONA

Què fa un candidat al matí un dia de campanya? Divendres, mentre Joan Coscubiela es reunia amb el sindicat USOC, Duran i Lleida amb els empresaris del turisme, Carme Chacón compartia taula amb Ariadna Oltra a *Els matins*, i Jorge Fernández Díaz devia buscar una solució a la seva faringitis, el candidat Alfred Bosch estava lluny de les càmeres, fent la seva classe d'història de l'Àfrica en una aula de la Universitat Pompeu Fabra. Bosch no només prové de "la societat civil" amb la qual s'omple la boca cada dia, sinó que hi segueix treballant. De moment sembla que no viu en la bombolla que ha desprestigiada la classe política.

Per descomptat que la campanya ha afectat la rutina d'aquest professor, que s'aixeca cada dia a les sis del matí perquè, entre actes i mitings, és l'únic moment en el qual pot veure els seus fills. Tampoc pot seguir fent les dues classes setmanals, però compensa les hores perdudes amb classes intensives els divendres.

El professor Bosch agrada i cau bé. Una estudiant deia que "és més divertit com a profe que com a candidat", com va constatar després de sentir un Bosch molt seriós per televisió. Un altre trobava fora de lloc les al·lusions a Messi i a *Star Wars* en alguns mitings. Hi ha gustos per a tot, també quan es tracta de professors.

"Quina és la missió de l'exèrcit?", va escriure el republicà a la pissarra a les nou del matí. La pregunta semblava la que va plantejar hores més tard a Carme Chacón per parlar de com repartir els diners, però en aquest cas servia per parlar dels últims quaranta anys a Nigèria. Tot i allò que deia la Trinca que "*Afrique commence a les Pyrénées*", a classe el professor no parla de la campanya. Quan va anunciar el canvi de calendari ho va atribuir a "la política", sense gaires detalls. De fet, va ser un estudiant qui va recordar que, aquí, una de les missions de l'exèrcit és mantenir la unitat d'Espanya, però el professor li va recordar que parlaven d'exèrcits en general, no de l'Estat espanyol.

Sembla que Bosch no viu en la bombolla que ha desprestigiada la classe política

El candidat d'Esquerra explica a classe històries de les persones, tal com va fer en el debat de TV3

Igual que en el debat de TV3 va exercir de contacontes, com a únic candidat que explicava històries de la gent del carrer, a classe va projectar fotos per presentar una Nigèria que havia pogut conèixer de prop. En una de les fotos, un Alfred Bosch semblant a un Indiana Jones esquifit creua un pont aparentment poc estable. "Aquí teniu el vostre heroi", va dir arrencant el riure als estudiants.

Hores més tard, durant el debat, va dir a un afònic Jorge Fernández Díaz, que els havia qualificat d'aventurers, que sí que ho són, com bé saben els seus estudiants, i que "ja ens agraden els viatges". La jove estudiant devia reconèixer el professor divertit que amaga el candidat quan li va etzibar al candidat del PP allò de "*no estamos locos, sabemos lo que queremos*", traient el seu costat més *rumbero*, per alegria de Lluís Cabrera, andalús, català i músic, que dona suport a la seva candidatura.

Universitats aquí i allà

Algunes fotos d'un campus nigerià li van servir per explicar les seves dures condicions, amb 15 estudiants compartint habitació. "No és que no us pugueu queixar dels problemes d'aquí", va afegir el professor, que assegura que participaria en la vaga d'universitats del 17-N si treballés aquell dia i que troba a faltar més pes dels estudiants en les decisions.

Quan —si confiem més en les darreres enquestes que en les primeres— Alfred Bosch sigui diputat i trobi a Madrid ponts potser més difícils de creuar que els de Nigèria, encara tindrà treballs i exàmens per corregir. També tindrà pendent el tradicional "sopar africà" amb els estudiants, que probablement podran provar el combinat africà de ginebra i el (sembla que encara) català Cacaolat. *

Fora de joc

ANDREU
MAYAYO



L'anomalia de Duran i Lleida

Els nervis estan traint dia sí dia també el candidat de CiU. Potser és la seva proverbial indolència, pregonada per Felipe González, o bé el calfred que li provoca sentir l'alè de Jorge Fernández Díaz al clatell, el cas és que aquesta campanya electoral se li està fent ben llarga i costa amunt. Tot fa pensar que la carrera política dilatada de Josep Antoni Duran i Lleida pot quedar ben malmesa i gairebé estroncada la nit del 20-N. Els primers a celebrar-ho, de segur, seran els seus socis de Convergència, que per fi s'hauran desempallegat d'una presència incòmoda i empipadora com la d'un ciclet enganxat a la sola de la sabata.

L'apropiació de Catalunya per part del líder democratacristià és obscena i ofensiva. No es tracta tan sols del farciment embafador de senyeres del seu espot publicitari sinó el mal costum d'estigmatitzar els ciutadans per raons de residència (Nou Barris, l'Hospitalet), de país de procedència (immigrants), d'orientació sexual

L'anomalia més gran és que el soci minoritari de CiU encapçali el cartell electoral nacionalista

(homosexuals), de situació laboral (aturats per vici), de religió (islamofòbia) o bé d'ideologia (repartint certificats de catalanitat i de catalanisme). El bandejament del PSC de l'àmbit del catalanisme polític és molt més que un error conceptual, és una prova de sectarisme ideològic i polític absolutament intolerable.

El que ha estat, de debò, una anomalia històrica al segle XX és la presència majoritària del catalanisme conservador en les Corts espanyoles, sense comptar, esclar, els estats d'excepció i les dictadures dels generals Miguel Primo de Rivera i Francisco Franco. El poble de Catalunya, en llibertat plena, sempre ha donat suport majoritari als partits catalanistes i d'esquerres.

El que ha estat, en aquests darrers 35 anys, una anomalia política és UDC, a punt de desaparèixer, com a Espanya, en les primeres eleccions del 1977, i que ha sobreviscut, com una paparra, a l'aixopluc de CiU, amb la quota del 25%. El que ha estat una anomalia és Duran i Lleida, que aspirava a succeir Jordi Pujol i que quan ha liderat CiU en unes eleccions, com ara les generals del 2004 i 2008, ha tret els pitjors resultats de la federació. Mal m'està dir-ho, però Duran i Lleida fa bo a Mas.

PARTICIPA:

blogs.publico.es/andreu-mayayo